

44

אַחַטָּה בַּחַטָּה בּוֹקֶס

יוֹסֵפָה שֶׁפְּשָׁפָה אֶזֶן אַחַת, וְאַחַר כֵּן אֶת הַשְּׂנִיָּה. הִיא לֹא מִמָּשׁ
הָאֵמִינָה שֶׁהִיא שָׁמְעָה מֵה שֶׁהִיא שָׁמְעָה.
"אֵיךְ אָמַרְתְּ שְׁקוֹרָאִים לִּי... מִי־שֶׁהוּ שָׁאֲמַרְתְּ?" הִיא שָׁאַלָה אֶת
הַפִּיל לִיִּתֵר בְּטָחוֹן.

"אַחַטָּה בַּחַטָּה בּוֹקֶס", אָמַר הַפִּיל.

אִז חָשְׁבָה יוֹסֵפָה, שְׂאוּלִי הוּא מִתְכַּנֵּן לְאַחַטָּה בַּחַטָּה בּוֹקֶס
אַחַר. מִי יוֹדֵעַ, אוּלַי יֵשׁ הַרְבֵּה אַחַטָּה בַּחַטָּה בּוֹקֶסִים
בְּעוֹלָם!

הִיא הִסְתַּכְּלָה עַל הַשּׁוּעָל. עַל הַדָּב. עַל הַגִּי'רָפָה וְעַל הַקּוֹפִיף. הֵם
כֻּלָּם נִרְאוּ מְבַהֲלִים מְאֹד. בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁהִיא הִיָּתָה בְּטוּחָה תָּמִיד
שָׁאֲמוּרִים לְהִרְאוֹת כְּאִשֶּׁר מְדַבְּרִים עַל אַחַטָּה בַּחַטָּה בּוֹקֶס.
"אַתֶּם... מִפְּחָדִים מִמֶּנּוּ?" יוֹסֵפָה שָׁאַלָה אֶת הַחִיּוֹת.

"כִּכְכְּ... כִּכְכְּ... כִּכְכְּ... כִּכְכְּ", רָעְדוּ כָּל הַחִיּוֹת, בְּקוֹלוֹת גְּבוּהִים
וּנְמוּכִים, שֶׁמְנִים וְרָזִים, וְהִתְקַרְבוּ קְרוֹב זֶה לְזֶה מְרֹב פֶּחַד וְאִמָּה.

”מי זה אחטה בחטה הזה?” שאלה בחשדנות בילי. היא הייתה בטוחה שמעולם לא שמעה על שום יצור בשם כזה. “מנין את מכירה אותו?” שאלה את יוספה. “קראת עליו בספר ‘אוצר החי והצומח’?” יוספה שתקה ולא גלתה. יכול להיות שאם תגלה, בילי תתנהג כמו דויד אחיה.

במשך שנים זה היה קורה, אותו הספור ממש, מדי ערב מחדש. דויד היה מגיע לישן קצת אחריה. מכבה את האור ונכנס למטה שלו שבקצה השני של החדר, מאחורי שלחן הכתיבה.

באותו רגע, מתוך החשכה, היה אחטה בחטה בוקס מתחיל לבקע. יוספה תמיד חשבה לעצמה, שהוא יצור שאוהב חשך. לא סתם אוהב. החשך הוא האכל שלו. ברגע שהיה חשך ממלא את החדר, היה אחטה בחטה בוקס הנורא מזדחל ויוצא לו מתוך מאורת הסתרים שלו, ומתחיל למלא ידיו בחשך שבחדר, ולאכל לתאבון. אם היו משאירים את האור מכבה עוד ועוד, היה אחטה בחטה יכול לבלס ולבלע עוד ועוד חשך טעים. וככל שהיתה בטנו מתמלאה, היה מתגדל ומתחזק לו מרגע לרגע.

ואז, היתה היא צריכה להתחיל לריב עם דויד. “תדליק את האור!” היתה יוספה קוראת, “מספן לישן בחשך כזה! אחטה בחטה בוקס יבוא ויתפס אותנו!”

"מי זה אחטה בחטה בוחס?" היה דויד אומר, במקום לרוץ ולהדליק את האור. "אין כאן שום אחטה בחטה!"

לדויד אף פעם לא היה אכפת מדברים מספנים. הוא היה רוכב על האופנים בלי ידיים, וקופץ מעל גדרות גבוהות. אולי לכן לא חשש גם מאחטה בחטה בוקס?

אבל יוספה הרגישה, שלא זו הסבה. כשהיתה שוכבת מתחת לשמיכה, וצופה איך אחטה בחטה בוקס, היושב על הפסא לצד שלחן הכתיבה, משמין לו מהחשך שהוא זולל, ומקבל פרוץ נפוח ומבהיל עם אף רחב ועם שנים ארכות - היא לא היתה מאמינה שיש מישהו בעולם שיכול לא לפחד מיצור כל כך נורא.

"איפה הוא? איפה הוא?" היה דויד אומר. "אין כאן שום דבר. את סתם מדמינת דמיונות לילה".

"זאת לא חכמה שאתה לא רואה", היתה יוספה קוראת. "מהמטה שלך אי אפשר לראות אותו. הוא מאחורי השלחן. אבל גם אתה צריך להזהר, עוד מעט, כשהוא יהיה חזק מספיק מרב החשך, הוא יבוא גם אליך ויתפס אותך!"

"שיבוא, שיבוא, אני לא מפחד", היה דויד מלגלג, "וגם את יכולה לא לראות אותו. פשוט תסובבי את הראש לצד השני".

יוספה היתה מנסה.

היא היתה מתאמצת להסתכל לצד השני ולא לראות. אבל איך זה יכול היה לעזור? בחדר היה החשך נעשה עמק

יותר ויותר, והיא ידעה שאחטה אוכל ממנו עוד ועוד, אוכל ומתחזק. אם לא יעשו שום דבר, הוא יקפץ ויתנפל עליהם בסופו של דבר. אחרי כמה דקות, כשכבר היו לו צפרניים ארכות ממש, והידים שלו היו חזקות כמו ברזל, היא לא הייתה יכולה להרשות לזה להמשיך, והייתה רצה ומדליקה את האור.

”תכבי מידו!” היה דויד כועס. ”אני אגיד אותך לאמא!” טוב, לא היה אכפת לה שיגיד לאמא. העקר שבינתיים, אחטה היה בורח לו אל המאורה שלו, והם היו נצלים. לפעמים הייתה משאירה אור קטן דלוק, וכך החשף לא היה גדול מספיק ואחטה בחטה לא היה יוצא מן המאורה. הוא לא סובל אור. אבל בדרך כלל דויד לא הסכים. ”תפסיקי לפחד וזהו!” הוא היה אומר. ”סתם ילדנת פחדנית. והאור מפריע לישן”.

יוספה לא פחדנית. היא ילדה גבורה. אבל אם דויד לא יודע להזהר, לפחות היא צריכה הייתה לשמר! כן, היא, ילדה קטנה אחת, הייתה צריכה לשמר גם על עצמה וגם על דויד הגדול. היא בעצמה הייתה צריכה לחשב על כל הפתרונות ועל כל הרעיונות, כי דויד היה רק אומר שהכל שטויות, וזהו זה.

כשגדלה יוספה, היו לה כמה פתרונות מצלחים נגד אחטה בחטה בוקס. היא כבר לא דברה עליו, דויד ממילא לא הקשיב, אבל בעצמה הייתה דואגת להתארגן נגדו, מדי לילה

בְּלִילָה. פְּתוּרֹן טוֹב אֶחָד שֶׁמְצָאָה, הִיא לְהַדְלִיק בְּשֶׁקֶט טִיפּ
עִם סְפוּרִים. כְּשֶׁהֵיוּ מְסַפְּרִים סְפוּר מְעַנֵּין, הִיא אֲחֻטָּה בְּחֻטָּה
בוֹקֵס מִתְחִיל לְהִקְשִׁיב וְשׁוֹכַח לְאָכֵל חֶשֶׁף. כִּכָּה הוּא לֹא הִיא
גְּדֹל וְלֹא מִתְחַזֵּק, וְלֹא נַעֲשֶׂה מְסַכֵּן וּמְפַחֵיד. הֵיוּ לָהּ עוֹד
פְּתוּרוֹנוֹת. וּבְכָל זֹאת, הִפְחֵד תָּמִיד הִיא שָׁם, וְאַחֻטָּה הִגִּיעַ
מִדֵּי עָרֵב, וְתָמִיד צְרִיכָה הִיְתָה לְהִתְמוּדָד מוּלוֹ. וְתָמִיד לְבַד.

וְעַכְשָׁו, כָּאֵן בֵּיעֵר הֶרְחוֹק, הִיא שׁוֹב אֲחֻטָּה בְּחֻטָּה בוֹקֵס.
הוּא הִיא קְרוֹב. הוּא הִיא אֲמֵתִי. הוּא הִיא מְפַחֵיד מְאֹד מְאֹד,
וְכָל הַחַיּוֹת רָעֵדוּ.

"מִי זֶה אֲחֻטָּה בְּחֻטָּה בוֹקֵס?" שְׁאַלָה שׁוֹב בִּילִי. "הוּא נִמְצָא
כָּאֵן בֵּיעֵר?"

"אֲחֻטָּה בְּחֻטָּה הוּא יְצוּר מְפַחֵיד וְנוֹרָא", הִסְבִּיר הַפִּיל. "לֵיעֵר
הוּא לֹא נִכְנָס, אֲבָל תָּמִיד אֶפְשָׁר לְפַחֵד שְׁאוּלֵי פְעַם יִכְנָס.
בְּנִינוּ מְלַכּוּדוֹת כְּדִי לְהִתְאַמֵּן וּלְנַסּוֹת, וּכְשֶׁהֵיוּ לָנוּ מְלַכּוּדוֹת
מְסַפִּיק חִזְקוֹת, אוּלַי נִנְסָה לְתַפֵּס אוֹתוֹ פְעַם".

"וְאֵיפֹה הוּא כֵּן נִמְצָא?" רָצְתָה בִילִי לְדַעַת.
"הוּא מְסֻתָּבֵב לְיַד קִצֵּה הַיַּעַר כָּל עָרֵב, כְּשִׁיּוֹרְדַת הַחֲשֵׁכָה.
מִי שֶׁמִּתְקָרֵב לְשָׁם, רוֹאֶה אוֹתוֹ. בַּיּוֹם הוּא גָר בְּתוֹךְ מְעָרָה
בְּפֶתַח עֵמֶק הַהַדִּים".

"אוּי, בְּדִיוֹק לְשָׁם אֲנַחְנוּ צְרִיכוֹת לְהִגִּיעַ!" צָעָקָה בִילִי. אֶהָהּ,
גַּם הִיא פְּחָדָה! "יוֹסֵפָה, הַמְּפַתַּח שְׁלָנוּ נִמְצָא בֵּין הָרִים
וְהַדִּים..."

"שם לא תוכלו לעבר", אמרו כל החיות.
"אחטה בחטה בוקס הוא היצור הכי מפחיד בכל העולם",
אמר הפיל, וכל העומדים בקרחת היער התקרבו זה לזה,
פוחדים ורועדים, רועדים ופוחדים.
"יש לו שנים ענקיות!" אמרה הג'ירפה.
"יש לו אגרופים של פלדה!" נקשו שניו של השועל.
"הוא גבוה גבוה, עד לב השמים!" רטט הדב בכל גופו.
"זה החשוף, שמגדל אותו", יוספה הסבירה לכלם, "החשוף
שהוא אוכל".
וכשפלם רעדו אתה, התחשק לה רק להמשיך לעמד ולפחד
אתם ביחד עד עולם.